

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 декември 2000 година*

„Споразумение за създаване на Световната търговска организация – Споразумение ТРИПС – Член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО) – Компетентност на Съда – Временни мерки – Тълкуване – Пряко действие”

По съединени дела C-300/98 и C-392/98

с предмет преюдициални запитвания, отправени до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО) от страна на Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage (Нидерландия) (C-300/98) и Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) (C-392/98) в производствата, висящи пред тези съдилища между

Parfums Christian Dior SA

и

Tuk Consultancy BV (C-300/98)

и между

Assco Gerüste GmbH,

Rob van Dijk, извършващ търговска дейност под името „Assco Holland Steigers Plettac Nederland”,

и

**Wilhelm Layher GmbH & Co. KG,
Layher BV (C-392/98)**

относно тълкуването на член 50 от Споразумение за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост, както е определено в приложение 1 В към Споразумението за създаване на Световната търговска организация, одобрено от името на Общността, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 г. (ОВ L 336, стр. 1),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н C. Gulmann, г-н A. La Pergola, г-н M. Wathelet и г-н V. Skouris, председатели на състав, г-н D. A. O. Edward (докладчик), г-н J.-P. Puissochet, г-н P. Jann, г-н L. Sevón, г-н R. Schintgen и г-жа F. Macken, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Cosmas,

секретар: г-н H. von Holstein, заместник-секретар,

* Език на производството: нидерландски.

като има предвид писмените становища, предоставени:

- за Tuk Consultancy BV, от адв. К. Т. М. Stöpetie и адв. М. van Empel, avocats от адвокатската колегия на Амстердам (дело С-300/98),
- за Assco Gerüste GmbH и г-н Van Dijk, от адв. G. van der Wal, avocat от адвокатската колегия на Брюксел (дело С-392/98),
- за нидерландското правителство, от г-н М.А. Fierstra, ръководител на службата по европейско право на Министерството на външните работи, в качеството на представител (дело С-392/98),
- за френското правителство, от г-жа К. Rispal-Bellanger, заместник-директор на Дирекцията по правните въпроси на Министерството на външните работи и г-н S. Seam, секретар по външните работи в същата дирекция, в качеството на представители (дело С-392/98),
- за португалското правителство, от г-н L. I. Fernandes, директор на правната служба на Генералната дирекция за Европейските общности на Министерството на външните работи и г-жа Т. Moreira и г-жа М. J Palma, съответно заместник-генерален директор и юрист в Генералната дирекция за международни икономически отношения, в качеството на представители (дело С-300/98),
- за правителството на Обединеното кралство, от г-н J. E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, в качеството на представител, подпомаган от г-н D. Anderson, barrister (дело С-392/98) и г-н М. Hoskins, barrister (дело С-392/98),
- за Съвета на Европейския съюз, от г-н J. Huber и г-н G. Houttuin, правни съветници, в качеството на представители (дела С-300/98 и С-392/98),
- за Комисията на Европейските общности, от г-н P.J. Kuijper, правен съветник, в качеството на представител (дела С-300/98 и С-392/98),

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на Assco Gerüste GmbH и г-н Van Dijk, за които се явяват адв. G. van der Wal и адв. G. A. Zonnekeyn, avocat от адвокатската колегия на Брюксел, на нидерландското правителство, за което се явява г-н М. А. Fierstra, на датското правителство, за което се явява г-н J. Molde, ръководител на отдел в Министерството на външните работи, в качеството на представител, на испанското правителство, за което се явява г-жа N. Díaz Abad, abogado del Estado, в качеството на представител, на френското правителство, за което се явява г-н S. Seam, на правителството на Обединеното кралство, за което се явява г-н J. E. Collins, подпомаган от г-н М. Hoskins, на Съвета, за който се явява г-н G. Houttuin и на Комисията, за която се явява г-н Н. van Vliet, член на правната служба, в качеството на представител, представени в съдебното заседание от 23 май 2000 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 11 юли 2000 г.,

постанови настоящото

Решение

1. Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage (Окръжен съд на Хага) със съдебно решение от 25 юни 1998 г., постъпило в Съда на 29 юли същата година (С-300/98), и Hoge Raad der Nederlanden (Върховният съд на Нидерландия) с решение от 30 октомври 1998 г., постъпило в Съда на 05 ноември същата година (С-392/98), са поставили съгласно член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО) съответно един и три преюдициални въпроса относно тълкуването на член 50 от Споразумение за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост (наричано по-нататък „ТРИПС“), както е определено в приложение 1 В към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (наричано по-нататък „СТО“), одобрено от името на Общността, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 г. (ОВ L 336, стр. 1).

2. Що се отнася до дело С-300/98, поставеният въпрос е повдигнат в рамките на спор между дружествата Parfums Christian Dior SA (наричано по-нататък „Dior“) и Tuk Consultancy BV (наричано по-нататък „Tuk“).

3. Що се отнася до дело С-392/98, поставените въпроси са повдигнати в рамките на спор, от една страна, между дружеството Assco Gerüste GmbH и г-н Van Dijk (наричани заедно по-нататък „Assco“) и от друга страна дружеството Wilhelm Layher GmbH & Co. KG (наричано по-нататък „Layher Германия“) и неговото дъщерно дружество Layher BV (наричано по-нататък „Layher Нидерландия“).

Правната уредба

4. Единайсетото съображение от Решение № 94/800 предвижда:

„като има предвид, че поради неговото естество, не може да се прави директно позоваване на Споразумението за създаване на Световната търговска организация, включително приложенията към него, пред съдилищата на Общността и държавите-членки“.

5. Член 1, параграф 1, първо тире от това решение предвижда:

„Одобрява от името на Европейската общност следните многостранни споразумения и актове, по отношение на онази част от тях, която е от компетентността на Европейската общност:

- Споразумението за създаване на Световната търговска организация, както и споразуменията от приложения 1, 2 и 3 към това споразумение.“

6. Съгласно член 50 от ТРИПС:

„1. Съдебните органи следва да бъдат упълномощени да се разпореждат за незабавни и ефективни временни мерки:

а) за предотвратяване на нарушенията на правата върху интелектуалната собственост, и по-специално за предотвратяване на влизане в търговските канали под тяхна юрисдикция на стоки, включително и вносни стоки, незабавно след освобождаването им от митницата;

б) за запазване на съответните доказателства относно предполагаемо нарушение.

2. Съдебните органи следва да бъдат упълномощени при подходящи случаи да приемат временни мерки *inaudita altera parte*, и по-специално, когато всяко забавяне би нанесло непоправима вреда на притежателя на правото, или когато има очевиден риск да бъдат унищожени доказателства.

3. Съдебните органи следва да бъдат упълномощени да изискват от заявителя да предостави всички приемливи налични доказателства с цел да се уверят в достатъчна степен, че заявителят се явява притежател на правата, и че правото на заявителя е нарушено, или че подобно нарушение непосредствено предстои, както и да разпоредят на заявителя да осигури парична гаранция или еквивалентни гаранции, достатъчни да защитят ответника и да предотвратят злоупотреба.

4. Когато са предприети временни мерки *inaudita altera parte*, засегнатите страни незабавно се уведомяват най-късно непосредствено след предприемане на мерките. При искане от ответника се организира преразглеждане на съдебното дело, включително с право да бъде изслушан, с оглед да се реши в рамките на приемлив срок след уведомяване за предприетите мерки дали тези мерки ще трябва да бъдат изменени, отменени или потвърдени.

5. Органите, които ще осъществяват временните мерки, могат да поискат от заявителя да представи друга информация, необходима за идентифициране на въпросните стоки.

6. Без да се накърнява действието на параграф 4, временните мерки, предприети въз основа на параграфи 1 и 2, се отменят по искане на ответника или прекратяват по друг начин действието си, ако процедурите, довели до решението по същината на делото, не са започнати в рамките на приемлив период, определен от съдебните власти, разпоредили тези мерки, когато законодателството на държавата-членка позволява това, или при отсъствие на такова решение срок, непревишаващ 20 работни дни или 31 календарни дни, като се избира по-дългият от двата.

(...)"

7. Окончателният акт, отразяващ резултатите от Уругвайския кръг от многостранните търговски преговори, и при условие на сключване, Споразумението СТО бяха подписани в Маракеш (Мароко) на 15 април 1994 г. от представителите на Общността и на държавите-членки.

8. До 1 януари 1975 г. защитата срещу явно копиране на продукти в Нидерландия се осигурява от общото право, по-специално от правото относно противозаконните действия, по специално член 1401 от Burgerlijk Wetboek (наричан по-нататък „Гражданския кодекс“), заменен от 1 януари 1992 г. с член 162 от Книга 6 на Гражданския кодекс (наричан по-нататък „член 6:162 от Гражданския кодекс“).

9. До 1 януари 1992 г. член 1401 от Гражданския кодекс гласи:

„В случай че противозаконно действие причинява вреда на друго лице, лицето, по чиято вина е причинена вредата, се задължава да я поправи.“

10. От 1 януари 1992 г. член 6:162 от Гражданския кодекс, доколкото има връзка с настоящото дело, гласи:

„1. Всяко лице, което извърши противозаконно действие, което може да му се припише, по отношение на друго лице се задължава да поправи вредата, нанесена на другото лице в резултат на същото действие.“

2. Всяко нарушение на право и всяко действие или бездействие, противоречащо на правно задължение или на изискванията на неписаното право в социалния и икономическия живот, се счита за незаконно действие, без във всеки такъв случай да накърнява съществуването на основание.

3. Незаконно действие може да се припише на неговия извършител, ако то е извършено по негова вина или се дължи на обстоятелства, за които той е отговорен по силата на закона или поддържаните в обществото възгледи.“

11. Член 289, параграф 1 от Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (наричан по-нататък „Гражданскопроцесуалния кодекс“) гласи:

„При всички дела, при които, като се имат предвид интересите на страните, е необходимо спешно да се наложи незабавна временна мярка, искането може да бъде предявено в съдебно заседание в присъствието на председателя в определени от него за тази цел работни дни.“

12. Съгласно член 290, параграф 2 от Гражданскопроцесуалния кодекс, страните могат да се явят доброволно пред председателя по съкратена процедура. Тогава ищецът трябва да е представляван в съдебното заседание от адвокат; ответникът може да се яви лично или да е представляван от адвокат.

13. Съгласно член 292 от Гражданскопроцесуалния кодекс временните решения не накърняват делото по главното производство.

14. Накрая, съгласно член 295 от Гражданскопроцесуалния кодекс, временното решение може да се обжалва пред Gerechtshof (Апелативен съд) в срок от 14 дни след произнасянето му.

Спорът по главното производство

По дело C-300/98

15. Dior е притежател на търговските марки за парфюмерийните продукти Tendre Poison, Eau Sauvage и Dolce Vita (наричани по-нататък „търговски марки на Dior“), които са били обект на редица международни регистрации, по-специално за Бенелюкс. Dior търгува продуктите си в Европейската общност чрез селективна система за разпространение. Продуктите на Dior се ползват с престиж и се считат за луксозни.

16. Tuk е продавало и доставяло парфюми с търговските марки на Dior, по-специално на дружеството Digros BV, установено в Хофдорп (Нидерландия).

17. В рамките на главното производство, Dior твърди, че Tuk е засегнало търговските марки на Dior като е продавал парфюми под тези марки, тъй като тези парфюми не са били пуснати на пазара в Европейското икономическо пространство (наричана по-нататък ЕИП) от Dior или с негово съгласие.

18. В рамките на главното производство Tuk посочва, че е придобил част от въпросните продукти в Нидерландия, следователно в ЕИП, следователно изглежда, че друга част от парфюмите, доставяни на Digros BV са извън ЕИП.

19. Като счита, че делото по главното производство повдига въпроса за прякото действие на член 50, параграф 6 от ТРИПС, което в Нидерландия е влязло в сила на 1 януари 1996 г., Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage е решил да спре производството и да постави пред Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 50, параграф 6 от ТРИПС да се тълкува като имащ пряко действие в смисъл, че правните последици, които съдържа, се пораждат дори когато националното законодателство не съдържа никаква подобна разпоредба?“

По дело C-392/98

20. Layher Германия проектира и произвежда различни видове строителни скелета, в това число вид, известен като „Allroundsteiger“. Layher Нидерландия е изключителен вносител на Allroundsteiger за Нидерландия.

21. Layher Германия е патентовал продукта си, както в Германия, така и в Нидерландия. Патентът е изтекъл на 16 октомври 1994 г. в Германия и на 7 август 1995 г. в Нидерландия.

22. Assco Gerüste GmbH произвежда вид скеле, известен като „Assco Rondosteiger“. Този продукт, чиято система за сглобяване и измерване е подобна на тази на Allroundsteiger на Layher Германия, се търгува в Нидерландия от г-н Van Dijk, който извършва търговска дейност под името Assco Holland Steigers Plettaac Nederland.

23. На 14 март 1996 г. Layher Германия и Layher Нидерландия завеждат искане до председателя на Rechtbank te Utrecht (Окръжен съд на Утрехт) (Нидерландия) за налагане на забрана на Assco да внася в Нидерландия, да продава, предлага или да търгува с продукта Assco Rondsteiger във вида, в който се произвежда тогава.

24. Layer Германия и Layer Нидерландия са основали тяхното искане на факта, че Assco действа противозаконно спрямо тях като търгува вид скеле, който представлява имитация на скелето Allroundsteiger. Става ясно, че според нидерландското право е възможно позоваването на разпоредбите на националното законодателство, цитирани в точки 10 и 11 от настоящото решение, с цел забраняване на незаконната имитация на промишлен дизайн.

25. Председателят на Rechtbank te Utrecht се съгласява с това искане. Също решава, че срокът, упоменат в член 50, параграф 6 от ТРИПС е определен на една година.

26. Assco обжалва това решение пред Gerechtshof te Amsterdam (Апелативния съд на Амстердам) (Нидерландия). С Решение от 9 януари 1997 г., Gerechtshof по същество потвърждава временното решение, като го променя само дотолкова, доколкото определя периода, приложим съгласно член 50, параграф 6 от ТРИПС.

27. Assco подава касационна жалба пред Hoge Raad der Nederlanden, който решава да спре производството и да сезира Съда със следните три преюдициални въпроса:

„1) Компетентен ли е Съдът да тълкува член 50 от Споразумението ТРИПС, дори доколкото това, което е посочено в този член не засяга временни мерки за предотвратяване на нарушение на правото върху търговска марка?

2) Член 50 от Споразумението ТРИПС, и по-специално член 50, параграф 6 има ли пряко действие?

3) Когато имитацията на промишлен дизайн може да бъде предмет на иск по силата на националното граждански право въз основа на общи разпоредби относно незаконно действие, по специално в областта на нелоялната конкуренция, трябва ли предоставяната по този начин защита на притежателя на правото да се счита за „право върху интелектуална собственост“ по смисъла на член 50, параграф 1 от Споразумението ТРИПС?”

28. Въпросите, поставени от двете препращащи съдилища, повдигат три въпроса относно съответно:

- компетентността на Съда да тълкува член 50 от ТРИПС и условията за упражняване на тази компетентност (първи въпрос по дело C-392/98);
- това дали член 50, параграф 6 от ТРИПС има пряко действие (единственият въпрос по дело C-300/98 и втори въпрос по дело Case C-392/98); и
- тълкуването на понятието „право върху интелектуална собственост“, който фигурира в член 50, параграф 1 от ТРИПС (трети въпрос по дело C-392/98).

По допустимостта на преюдициалното препращане по дело C-300/98

29. Съветът и Комисията, подкрепени в съдебното заседание от нидерландското правителство, са оспорили допустимостта на преюдициалното препращане по дело C-300/98 с мотива, че определението за препращане не указва защо отговорът на

поставения въпрос е необходим, за да даде възможност на преpraщания съд да се произнесе.

30. Явно е обаче, че при разглеждането на главното производство преpraщаният съд, сезиран с искане за налагане на временни мерки по силата на националното право, е установил, първо, че член 50, параграф 6 от ТРИПС съдържа някои ограничения относно продължителността на такива мерки и, второ, че тези ограничения не са уредени от разпоредбите на националното право относно предоставянето на временни мерки. Следователно неговият въпрос цели да установи дали, при тези условия, е длъжен при постановяването на неговото съдебно решение да се съобразява със сроковете, предвидени в член 50, параграф 6 от ТРИПС. Освен това, въпросът, който поставя е идентичен по същество с втория въпрос, поставен по дело С-392/98, чиято допустимост не се оспорва.

31. При тези обстоятелства, трябва да се отговори на въпросите, поставени и по двете дела. Уместно е към тях да се подходи по реда, указан в точка 28 от настоящото решение.

По компетентността на Съда да тълкува член 50 от ТРИПС

32. Първият въпрос, поставен от преpraщания съд по дело С-392/98 има за цел да установи дали обхвата на Решението от 16 юни 1998 г., по дело *Hermès* (С-53/96, *Rescueil* стр. I-3603) относно компетентността на Съда да тълкува член 50 от ТРИПС, се ограничава единствено до случаи, свързани с правото върху търговските марки.

33. ТРИПС, което фигурира в приложение 1 В към СТО, е сключено от Общността и държавите-членки по силата на поделена компетентност (вж. Становище 1/94 от 15 ноември 1994 г., *Rescueil* стр. I-5267, точка 105). От това следва, че Съдът, сезиран в съответствие с разпоредбите на Договора, и по-специално член 177 от него, е компетентен да определя задълженията, които по такъв начин е приела Общността и за тази цел да тълкува разпоредбите на ТРИПС.

34. По-специално, Съдът е компетентен да тълкува член 50 от ТРИПС, за да отговори на нуждите на съдебните органи на държавите-членки, когато те биват сезирани да прилагат националните норми с оглед на налагането на временни мерки за закрила на правата, произтичащи от законодателство на Общността, спадащо към обхвата на ТРИПС (вж. Решение по дело *Hermès*, точки 28 и 29).

35. По същия начин, когато разпоредба като член 50 от ТРИПС може да бъде приложена, както към случаи, спадащи към обхвата на националното право, така и към случаи, спадащи към обхвата на правото на Общността, какъвто е случаят в областта на търговските марки, Съдът е компетентен да я тълкува, за да избегне бъдещи различия в тълкуването (вж. Решение по дело *Hermès*, точки 32 и 33).

36. В тази връзка, държавите-членки и институциите на Общността имат задължение за тясно сътрудничество при изпълнението на ангажиментите, поети от тях съгласно поделена компетентност при сключването на Споразумението СТО, включващо ТРИПС (вж. в тази връзка Становище 1/94, посочено по-горе, точка 108).

37. Тъй като член 50 от ТРИПС представлява процесуална разпоредба, която следва да се прилага по еднакъв начин при всеки случай, спадащ към нейния обхват, и може да бъде приложима, както към случаи, обхванати от националното право, така и към случаи, обхванати от правото на Общността, това задължение изисква съдебните органи на държавите-членки и на Общността, по практически и правни съображения, да предоставят еднакво тълкуване.

38. Само Съдът, като действа в сътрудничество със съдилищата на държавите-членки по силата на член 177 от Договора е в положение да осигурява такова еднакво тълкуване.

39. Компетентността на Съда да тълкува член 50 от ТРИПС следователно не е ограничена само до случаи, свързани с правото върху търговските марки.

40. Следователно на първия въпрос, поставен по дело С-392/98 трябва да се отговори, че Съдът, сезиран в съответствие с разпоредбите на Договора, и по-специално член 177 от него, е компетентен да тълкува член 50 от ТРИПС, следователно че съдебните органи на държавите-членки са сезирани да разпоредят налагането на временни мерки за закрила на правата върху интелектуалната собственост, спадащи към обхвата на Споразумението ТРИПС.

По прякото действие на член 50, параграф 6 от ТРИПС

41. С втория въпрос, поставен по дело С-392/98 и единствения въпрос, поставен по дело С-300/98 преpraщащите съдилища целят, по същество, да установят дали и до каква степен процесуалните изисквания на член 50, параграф 6 от ТРИПС са навлезли в сферата на правото на Общността, така че или по искане на страните или служебно, националните съдилища са задължени да ги прилагат.

42. Съгласно постоянна съдебна практика, разпоредба на споразумение, сключено между Общността и трети страни, трябва да се счита за пряко приложима, когато след като се вземе предвид формулировката, целта и характера на споразумението, може да се заключи, че разпоредбата съдържа ясно, точно и безусловно задължение, което не е зависимо, по отношение на своето изпълнение и резултати, от приемането на никакви последващи актове (вж. в този смисъл Решение от 30 септември 1987 г., по дело Demirel, 12/86, Recueil стр. 3719, точка 14, и Решение от 16 юни 1998 г., по дело Rasche, С-162/96, Recueil стр. I-3655, точка 31).

43. Съдът вече се е произнасял, че като има предвид техния характер и структура, Споразумението СТО и приложенията към него по принцип не са сред нормите, в светлината на които Съдът разглежда актовете на институциите на Общността по силата на член 173, алинея 1 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 230, алинея 1 ЕО) (вж. Решение от 23 ноември 1999 г., по дело Португалия/Съвет, С-149/96, Recueil стр. I-8395, точка 47).

44. Поради същите причини, както тези изложени от Съда в точки 42 - 46 от Решението по дело Португалия/Съвет, посочено по-горе, разпоредбите на ТРИПС, което фигурира в приложение към Споразумението СТО, не са от естество да създават права, на които частните лица да могат да се позовават директно пред съдилищата по силата на правото на Общността.

45. Констатацията, че разпоредбите на ТРИПС нямат в този смисъл „пряко действие“, обаче не разрешава напълно проблема, представен от препращащите съдилища.

46. Всъщност член 50, параграф 6 от ТРИПС е процесуална разпоредба, предназначена да бъде прилагана от съдилищата на Общността и националните съдилища съобразно задълженията, поети както от Общността, така и от държавите-членки.

47. В област, към която ТРИПС е приложимо, и в която Общността вече е осъществила законодателна дейност, какъвто е случаят в областта на търговските марки, от Решението по делото Hermès, и по-специално точка 28 от него, следва, че от съдебните органи на държавите-членки се изисква, по силата на правото на Общността, когато бъдат сезирани с искане за прилагане на националните норми с оглед на налагане на временни мерки за закрила на права, спадащи към такава област, да го сторят, доколкото е възможно в светлината на формулировката и целта на член 50 от ТРИПС.

48. От друга страна, в област, в която Общността не е осъществила законодателна дейност, и която, следователно, спада към компетентността на държавите-членки, закрилата правата върху интелектуалната собственост и мерките, предприемани за тази цел от съдебните органи, не спадат към обхвата на правото на Общността. Съобразно с това, правото на Общността нито изисква, нито забранява правният ред на държава-членка да предоставя на частни лица правото да се позовават директно на нормата, предвидена в член 50, параграф 6 от ТРИПС или правният ред да задължава съдилищата да прилагат тази норма служебно.

49. Следователно на втория въпрос, поставен по дело С-392/98 и на единствения въпрос, поставен по дело С-300/98 трябва да се отговори, че:

- в област, към която ТРИПС е приложимо и в която Общността вече е осъществила законодателна дейност, от съдебните органи на държавите-членки се изисква, по силата на правото на Общността, когато бъдат сезирани с искане за прилагане на националните норми с оглед на налагане на временни мерки за закрила на права, спадащи към такава област, да го сторят, доколкото е възможно в светлината на формулировката и целта на член 50 от ТРИПС, но

- в област, в която Общността все още не е осъществила законодателна дейност и която, следователно спада към компетентността на държавите-членки, закрилата на правата върху интелектуалната собственост и мерките, предприемани за тази цел от съдебните органи, не спадат към обхвата на правото на Общността. Съобразно с това, правото на Общността нито изисква, нито забранява правният ред на държава-членка да предоставя на частни лица правото да се позовават директно на нормата, предвидена в член 50, параграф 6 от ТРИПС или правният ред да задължава съдилищата да прилагат тази норма служебно.

По тълкуването на понятието „право върху интелектуална собственост“

50. Третият въпрос, поставен по дело С-392/98 цели да определи дали правото на завеждане на дело съгласно общите разпоредби на националното право относно незаконните действия, по-специално нелоялната конкуренция, с цел закрила на промишления дизайн срещу имитация, трябва да се определи като „право върху интелектуална собственост“ по смисъла на член 50, параграф 1 от ТРИПС.

51. Формулиран по този начин, въпросът се дели на две части. Първата е дали промишлен дизайн като този, засегнат в главното производство, спада към обхвата на ТРИПС. В случай, че спада, трябва също да се определи дали правото на завеждане на дело съгласно общите разпоредби на националното право, като тези, на които се прави позоваване в делото по главното производство, с цел закрила на дизайн срещу имитация, представлява „право” върху интелектуална собственост по смисъла на член 50, параграф 1 от ТРИПС.

52. Относно първата част на въпроса, препращащите съдилища правилно посочват, че съгласно член 1, параграф 2 от ТРИПС понятието „интелектуална собственост” в член 50 се отнася до всички категории на интелектуална собственост, които са предмет на част II, раздели 1 - 7 на това споразумение. Раздел 4 засяга „промишления дизайн”.

53. Член 25 от ТРИПС определя условията, изисквани за това един промишлен дизайн да се ползва от закрила по силата на ТРИПС. Член 26 засяга естеството на закрила, възможни изключения и продължителността на закрилата.

54. Националният съд е този, който трябва да определи дали промишления дизайн, за който става дума в делото по главното производство отговаря на условията, предвидени в член 25 от ТРИПС.

55. Що се отнася до втората част на въпроса, ТРИПС не съдържа изрично определение на това, какво представлява „право върху интелектуална собственост” за целите на споразумението. Следователно е необходимо това понятие, което се среща многократно в преамбюла и в основната част на ТРИПС, да се тълкува според контекста на Споразумението и в светлината на неговия предмет и цел.

56. Съгласно първа алинея от неговия преамбюл, целите на ТРИПС са да „намалят нарушенията и пречките в международната търговия (. . .) като се има предвид необходимостта да допринесат за ефективна и подходяща закрила на правата върху интелектуална собственост и да се гарантира, че самите мерки и процедури за прилагане на правата върху интелектуална собственост не се превръщат в пречки пред законната търговия.” Във втора алинея договарящите страни признават необходимостта от нови правила и изисквания относно:

„ . . .

б) осигуряването на съответни стандарти и принципи за достъпа, обхвата и използването на свързаните с търговията права върху интелектуалната собственост;

в) осигуряването на ефективни и подходящи средства за прилагане на свързаните с търговията права върху интелектуалната собственост, предвид различията в националните законодателни системи;

„ . . .”

57. В трета и четвърта алинея от преамбюла на ТРИПС, договарящите страни признават „необходимостта от многостранна рамка от принципи, правила и изисквания, третиращи международната търговия с фалшифицирани стоки” и факта, че „правата върху интелектуалната собственост са частни права”.

58. Член 1, параграф 1 от ТРИПС относно „естеството и обхвата на задълженията“, предвижда, че държавите ще имат свобода да определят подходящия метод за прилагането на разпоредбите на това споразумение в собствените си правни системи и практики.

59. Член 62 от ТРИПС, който представлява част IV на него, озаглавен „Придобиване и запазване на правата върху интелектуалната собственост и свързаните с това *inter partes* процедури“, в първи и втори параграф от него предвижда, че договарящите страни могат да направят придобиването и запазването на права върху интелектуалната собственост зависими от спазването на разумни процедури и формалности, в това число процедури за предоставяне и регистрация. Такива процедури обаче не са основно изискване за придобиването и запазването на право върху интелектуалната собственост по смисъла на ТРИПС.

60. От посочените по-горе разпоредби като цяло става ясно, че ТРИПС оставя за договарящите страни, в рамките на собствените си правни системи, и по-специално нормите на своето частно право, задачата да уточнят надлежно интересите, които ще бъдат защитавани по силата на ТРИПС като права върху интелектуалната собственост и метода на закрила, при условие първо, че закрилата е винаги ефективна, особено при предотвратяването на търговията с фалшифицирани стоки, и второ, че в никой случай не се стига до нарушаване и пречки пред международната търговия.

61. Съдебно производство за предотвратяване на предполагаема имитация на промишлен дизайн може да служи за предотвратяване на търговия с фалшифицирани стоки, а може и да затрудни международната търговия.

62. Следователно правото на завеждане на дело съгласно общите разпоредби на националното право относно незаконните действия, по-специално нелоялната конкуренция, с цел закрила на промишления дизайн срещу имитация, може да бъде прието за право върху интелектуалната собственост по смисъла на член 50, параграф 1 от ТРИПС.

63. От предходното следва, че на третия въпрос, поставен по дело С-392/98 трябва да се отговори че, че член 50 от ТРИПС оставя за договарящите страни в рамките на собствените си правни системи, задачата да уточнят дали правото на завеждане на съдебно дело по силата на общите разпоредби на националното право относно незаконните действия, по-специално относно нелоялната конкуренция, с цел закрила на промишления дизайн срещу имитация, следва да се класифицира като „право върху интелектуалната собственост“ по смисъла на член 50, параграф 1 от ТРИПС.

По съдебните разноски

64. Разходите, направени от нидерландското, датското, испанското, френското, португалското правителство и правителството на Обединеното кралство и от Съвета и Комисията, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националните съдилища, последните следва да се произнесат по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage със съдебно решение от 25 юни 1998 г. и от Hoge Raad der Nederlanden с Решение от 30 октомври 1998 г., реши:

1. Съдът, сезиран в съответствие с разпоредбите на Договора за ЕО, и по-специално член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО), е компетентен да тълкува член 50 от Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост (Споразумението ТРИПС), което фигурира като приложение 1 В от Споразумението за създаване на Световната търговска организация, одобрено от името на Общността що се отнася до въпроси от нейната компетентност с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 г., следователно че съдебните органи на държавите-членки са сезирани да разпоредят налагането на временни мерки за защита на правата върху интелектуална собственост, спадащи към обхвата на Споразумението ТРИПС..

2. В област, към която ТРИПС е приложимо, и в която Общността вече е осъществила законодателна дейност, от съдебните органи на държавите-членки се изисква, по силата на правото на Общността, когато бъдат сезирани с искане за прилагане на националните норми с оглед на налагане на временни мерки за закрила на права, спадащи към такава област, да го сторят, доколкото е възможно, в светлината на формулировката и целта на член 50 от ТРИПС.

В област, в която Общността все още не е осъществила законодателна дейност, и която, следователно спада към компетентността на държавите-членки, закрилата правата върху интелектуалната собственост и мерките, предприемани за тази цел от съдебните органи, не спадат към обхвата на правото на Общността. Съобразно с това, правото на Общността нито изисква, нито забранява правният ред на държава-членка да предоставя на частни лица правото да се позовават директно на нормата, предвидена в член 50, параграф 6 от ТРИПС или правният ред да задължава съдилищата да прилагат тази норма служебно.

3. Член 50 от ТРИПС оставя за договарящите страни в рамките на собствените си правни системи, задачата да уточнят дали правото на завеждане на съдебно дело по силата на общите разпоредби на националното право относно незаконните действия, по-специално относно нелоялната конкуренция, с цел закрила на промишления дизайн срещу имитация, следва да се класифицира като „право върху интелектуалната собственост“ по смисъла на член 50, параграф 1 от Споразумението ТРИПС.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 декември 2000 година.

Подписи